

bane teiste mets-issandade koggodust; sest ühtainust ei leitud ulga seast, kelle wasto ta ei olnud eksinud; kõigile olli ta kurja teinud ja iggalmehhel teina peale kaebamisi. Se ainose kedda, tännini putumata jätnud, olli ta lellepöeg määr. — Kui kuningas täis surust ja wägge aujarje peal pubkas, astus esiteks hunt kõige suguwõssa ning sõbradega seltsis teiste ulgast wälja, kumardas allandlikult, allustas kaebamise ja rätis: „Armoline kuningas ja issand! wõlke miino palwid kuulda! sest rikkas ollete teie, suur, wäggen ning auwäärt ja näitate iggamehhele õigust ning armo: wõlke siis ka miino peale allastada ja suurt üllelohhut nuhhelda, mis Reinowadder, kurri rebbane, mulle on teinud. Teina kurjad-teud kiffendawad taewa pole! Paljogi ollen tännini waikselt kannatanud; agga et ta wõrrokael mo naisele sõimo sadob ja pealegi rõwlikko pakkimust lippub teggema, kedda ei jõua ma pikemalt kannatada egga teie ees warjada. Misamoti on ta mino lastele libbedat lodud wet silmi purtsanud ja kolm wäetikest üsna piimedaks teinud. Se suur õnnetus rõhhub mul süddame ruffuks ja lühhendab miino ellopäiwi. Rädjala päwad rätides ei jõuaks ma Reinowadderi kurjad teud üllestunnistada, mis nurjatomale andeks annaksin, kui naise ja lapsed mul rahhul olleks jätnud. Wõlke siis, aus kuningas! õigust möda kurjateggijale nuhtlust, ehk muido tassun ma isse naise sõimamise Reinowadderile läte.“ — Kui hunt nukral meelel jutto sai lõppetand, tulli üks

weike koer, Pits nimmi, ja juttustas Sasfakese kufingale, mis sures febwoodses ta tännini ellanud ja waesel wiisil pääd toitnud, ja ludda tal üksford talwel suremad wanawarra nälja kustutusel ei olnud jänud kui üks worsti otsake, mis põesa alla mahhamattis ja Reinowadder taggajärrel ärra warrastas; sellepärast pallus Pits kufinga armo poolt wargale nuhtlust. Pitsikese su waus waewalt finni, seal kargas wana issand-kas Hints aewastes ning turtudes kuningaga ette ja ütles: „Si ükski wõi üllelohtuse Reinowadderi peale enam kaebust tõsta, kui teie isse, kõrge kuningas ja riigi-wallitseja! sest keddagi ei olle sin uhkes issandade koggokonnas leida, olgo wana ehk noor, suur ehk weike, kes kawwalat rebbast enam ei peaks kartma kui teid, ehk teil kül awalik wõlli ning meelewaid käes on. Wialte Pitsikese kaebamine on üks tühhi ass ja ei mitte jutto wäärt; sest esiteks on rägitud juhtumisest jubba kuus aastad teed, ja teisel olli nimetud worsti-otsake õiguse polest miino oina. Tulleb mul siin tõttelikkult tunnistada, ludda üksford teed käies õhto ilja Djawestile juhtusin; möldori naine tukkus wõlki tagga, maugo-wagen seisus laual; miina kappasin worstikese ja pillasin iiri järrel üppates suust mahha, mis koer aiso möda pea ülleleidis ja endale pärris.“

„Hints! pea lõuad finni!“ kiffendas Panter, üks suur kassi-suggo ellajas: „sõnad on siin ilma aego ja üsna tuulde rägitud, mis teie tühja kaebate?“